

санскрит *bâlas* означава едновременно дете и глупак, а третият брат трябва да е глупав, защото, особено при първото си явяване, е дете. (Тритас е един от тримата братя или богове, т.е. от троицата)“. („Zoological Mythology“, „Зоологическа митология“, Анджели де Губернатис, 1872 г.)

Задължен съм на проф. Антон Херман за следващия откъс от още непубликуваната му колекция от цигански фолклор:

Сред нашите цигани съществува суеверието, че ако сянката на кръста над някой гроб падне върху бременна жена, тя ще пометне, и това изглежда особено уместно за момичета, които са „изпреварили привилегиите на брака“. Следващият стих описва колебанията на една девойка, която отива при кръста, за да предизвика споменатия резултат, но е възпряна от любовта към нероденото си дете:

*„Cigno trušul pal handako
Hin ada ušalinako;
The žiav me pro ušalin,
Ajt' mange lašavo na kin.*

*„Кръст над малък гроб стои.
Виждам сянката му как пълзи;
казват, че ако ме стигне,
тя позора ми ще вдигне.*

*Sar e praytin kad' chasarel,
Save šilc barvâl marel,
Pal basavo te prasape,
Mre čajori mojd kâtmâle“.*

*Както есенният лист отвян
бърза да погине сам,
тъй във срам и във забрава
мойто чедо ще ми се явява!“*

Съществува поверие, свързано с мъртвите и тяхната способност да вършат чудеса от гроба, дори се смята, че който откъсне роза от гроба, скоро ще умре. В следващата песен един циганин откъсва роза от гроба на своята любима с надеждата това да предизвика смъртта му:

*„Signoro hrobosa
Hin sukares rosa
Mange la pchagavas,*

*„Там на гроба ѝ израсна
роза прелестна, прекрасна.
И прекършвам я в самотен час*